

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΗΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαίδευσως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτήσια δραχμαὶ 100. Ἐξέ-
μνη δραχ. 55. Τριμηνίαν δραχ. 30.

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατεμ. 50,
Ἀμερικῆς δολλάρια 3. — Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνα 10.
Ἐξέμνηοι καὶ Τριμηνιοὶ ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ: 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην εἰσυδύομιθε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 41ος

Ἀθήναι, 30 Δεκεμβρίου 1933

Ἔτος 56ον. — Ἀριθ. 6

ΚΑΛΕ, ΑἭ ΒΑΣΙΛΗ...

— Καλὴ Ἀη-Βασίλη, τῆς γιαιγιάς
τὰ λόγια ἂν εἶν' ἀλήθεια,
Τὴν ὥρα πού ὁ Αὐτρωτῆς
τοῦ κόσμου γεννηθῆ,
Μέσ' στὰ βαθιά μεσάνυχτα,
σὺ ἔχεις τὴ συνήθεια
Νὰ κατεβαίνης στὸ παιδί
πῶχει προσευχηθεῖ.

Κι' ἐκεῖνο μέσα στὰ λευκά,
ἔσπτά σκεπάσματά του,
Κοιμάται τὴν ἡμέρα αὐτὴ
γεμάτο ἀλαντοχί,
Κι' ὅ,τι παιγνίδι ἀπὸ βραδὶς
χαρῆ στὰ ὄνειρά του,
κάτου ἀπ' τὸ τζάκι θὰ τὸ βρῆ
ἐπικνώντας τὴν αὐγὴ.

Στὰ παπουτσάκια του κρυφὰ
τὸ χέρι σου πιθάνει
Σύμφωνα μὲ τὸ γένος του
τὸ δῶρο πού ποθεῖ:
Γιὰ τὸ κορίτσι μὰ μικρὴ
κουκλίτσα ἀπὸ χαρτόνι,
Γιὰ τὸ ἀγόρι τρίκυκλα,
τρομπιέττα ἢ σπαθί.

Καλὴ Ἀη-Βασίλη, μάταια
σὲ καρτεροῦμε ἀκόμα.
Τί ὠφελεῖ κι' ἂν ἔχουμε
πολὺ προσευχηθῆ;
Μένεις κομπὸς κι' ἠδιδιάφορος
στὸ παιδικὸ μας στομα,
Ποῦ προσκαλεῖ τὴ χάρη σου
νὰ μᾶς; ἐπισκεφθῆ

— Ἀλίμονο, μικροῦλια μου!
Κάμποσα χρόνια τώρα
τοῦ κάκου πάντα προσπαθῶ
σὲ σᾶς; νὰ κατεβῶ.
Ποῦν' τὰ πλατεῖα φουγάρα σας,
ἀπ' ὅπου μὲ τὰ δῶρα
Περνοῦσα τὰ μεσάνυχτα
νὰ σᾶς; τὰ φέρω ἐγὼ;

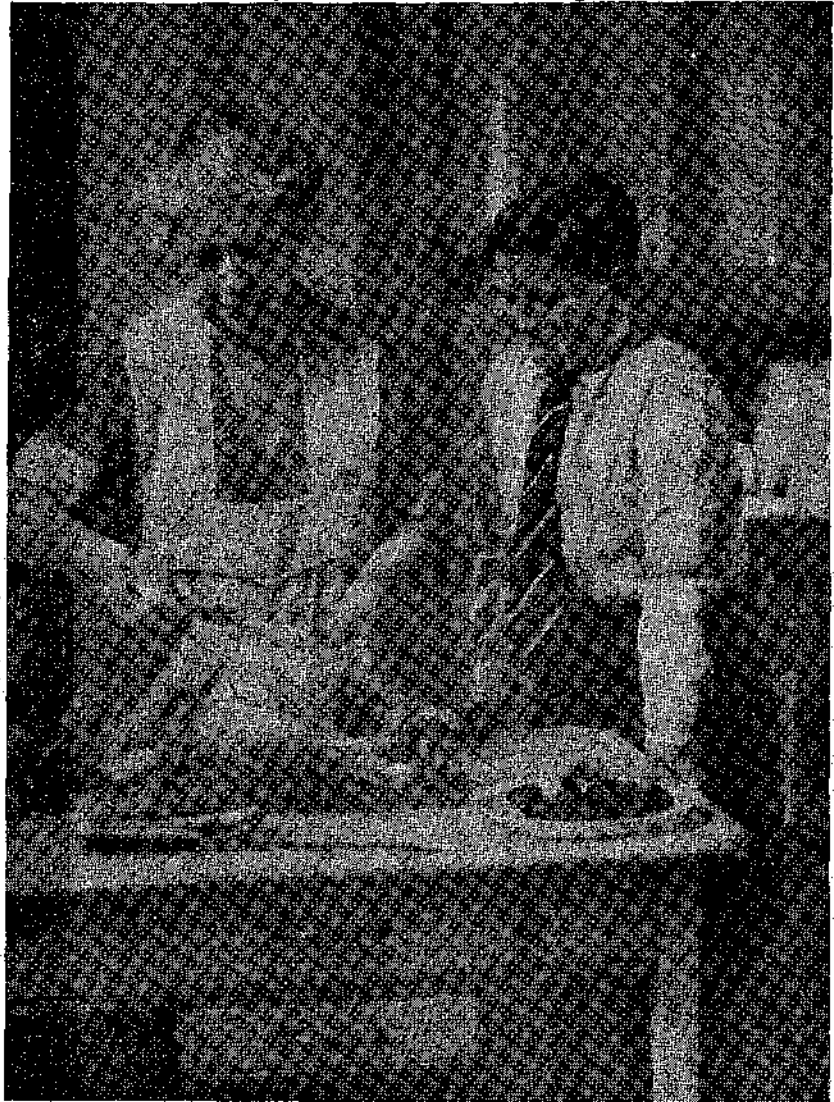
Τόσο φαρδιά ἦταν ἄλλοτε
τὰ τζάκια σας φτιασμένα,
Ὡστε μποροῦσα εὐκολὰ
'πὸ μέσα νὰ περῶ!
Μ' ἀπ' τὰ στενά καλοριφεῖρα,
τὰ περιορισμένα,
Πᾶστε βάλει σήμερα,
ἄχ, πῶς μπορῶ νὰ μπῶ;.

(Eugène Brissaud)

ΤΟΥΤΑ ΠΑΡΑΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΥ

© ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ ΤΟ 1934 ©

ΠΑΡΑΜΟΝΗ ΠΡΟΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

Ἄ Ο Κωστάκης παραστέκει τὴ γιαιγιά, πού ἀνοίγει τὸ γάλα γιὰ νὰ τὸν κἀνῃ γεμιστό. Τὸν βλέπετε πῶς χαμογελά; Συλλογιέται τὸ ἀθριανὸ τραπέζι...

ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΦΙΔΑΚΙ

ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Μία φορά κι' έναν καιρό ήταν μια γυναίκα χήρα.

Αυτή από τότε που πέθανε ο άντρας της είχε για μόνη παρηγοριά, σ' αυτόν τον έδω τον ψεύτικο κόσμο, το μοναχοπαιδί της που ήταν έπτά χρονών.

Για να ζήσει τον εαυτό της και το όρφανό της, αφού δεν είχε τίποτα άλλο από ένα κουτσόκαλυδο, άρχισε να ξενοδουλεύει στα σπίτια, κι' άμα δεν εύρισκε εκεί δουλειά πήγαινε στο λόγγο για ξύλα, ή στα χωράφια για χόρτα και τα πουλούσε στην αγορά.

Με τέτοιες δουλειές η χήρα έβγαζε το καθημερινό της και, ψηλά-χαμηλά περνούσε μαζί με το παιδί της που πρόσθετε στα γράμματα, μια ζωή φτωχική μα όχι και στερημένη.

Σάν τύχαινε να μην έχη το παιδί της σχολείο, τότε κρινε μαζί της στα δάσος για να μη τ' αφήνει μοναχό στο καλόδι της, και ν' αλλάξει τον αέρα του, κι' όταν εκείνο έμεγάλωσε κι' έγινε δέκα τριών χρονών, έκοβε και μάζευε κλαριά κι' έτσι τή βοηθούσε.

Μα κάποια φορά, το παιδί εκεί που μάζευε, είδε μέσα σ' ένα χαμόκλαδα ένα δλόχρυσο φιδάκι που τ' άματια του έλαμπαν σαν φωτιές.

— Καλά παιδί, του είπε τότε εκείνο, μη με σκοτώσης, να σ' έχω χαρή ή μανουόλα που σ' έχει. Βγήκα χθές για περίπατο στο δάσος και καθώς με είδαν έτσι χρυσό κάτι ξυλοκόποι, βάλθηκαν να με πιάνουν για να με πουλήσουν για χρυσάφι· τους ξέφυγα όμως και κρύφθηκα εδώ μέσα.

Σ' αυτό που φαίνεσαι τόσο καλό, αν θέλης βοήθησέ με να βρω το σπίτι μας και να πάω ζωντανό στη μάνα μου γιατί θά έχει τρελλαθ' απ' τόν καϊμό της που μ' έχασε.

— Μη φοβάσαι και θά σ' βοηθήσω σ' ό,τι θέλεις, του λέει πρόθυμα το παιδί, πάμε όμως εδω κοντά να τ' οπω κι' εγώ στη μάνα μου, για να μη γυρεύει, και ξεκινάμε άμέσως για τ' σπίτι σου.

Η χήρα σάν είδε το παιδί της με τ' χρυσό φιδάκι κι' άκουσε τί του είχε υποσχεθεί, το ο ειπε γεμάτη χαρά.

— Άκουσ να π'ας; Να π'ας και να καλοπάς, με τήν εοχή μου, «Κάνε καλό και ρίξτο στο γιάλο» Πηγαίνετε και στο γυρισμό πέρασε κι' απ' εδω που θά σ' περιμένω, μα αν τυχόν κι' άργήσης και δεν με βρης έλα στο σπίτι, τόν δρόμο τόν ξέρεις.

Άμέσως τ' παιδί με τ' φιδάκι

προχώρησαν μέσα στο δάσος και καθώς πήγαιναν προφυλακτικά, είδαν δυο ξυλοκόπους που έφαγαν προσεχτικά στα χαμόκλαδα και στους κορμούς τών δένδρων.

Τότε τ' φιδάκι ειπε φοβισμένο και τρεμάμενο στο παιδί:

— Κρύψε με όπως μπορείς, γιατί αυτοί είναι που με κυνηγάνε να με πιάνουν.

— Μη φοβάσαι διόλου τ' απάντησε τ' παιδί. Τ' ο έκρυψε μέσα στον κόρφο του, κι' άρχισε να περπατάει άφοβα κι' άδιάφορα μέσα σ' ένα μονοπάτι για να προσπεράση και να ξεφύγη έτσι από τούς ξυλοκόπους.

Εκείνοι όμως τ' μάτιασαν και τ' γνώρισαν, γιατί τ' ο είχαν ιδεί πολλές φορές που βοηθούσε τή μάνα του, κι' έτρεφαν κοντά του και τ' ρώτησαν μήπως είχε ιδεί ένα φιδάκι έτσι, κι' έτσι, και τ' ο τ' περιγράψανε.

— Όχι, τ' ο απάντησε θαρρετά τ' παιδί.

Στα λόγια του αυτά οί ξυλοκόποι κοιτάζοντας ο ένας τόν άλλον ειπανε:

— Περιέργο πράμμα, έχουμε από χθές που ψάχνουμε σιιθαμή σ' οπιθαμή τ' δάσος και για να μη μπορούμε να τ' βρούμε θά πει π'ως ή γής άνοιξε και τ' κατέπια. Αν από κει που πηγαίνεις σ' ο, καλό παιδί, τ' ο ξετρυπώσεις πουθενά, φώναζε μας και θά βγ' ο κόπος σου.

— Καλά, θάχω τ' ο νου μου, τ' ος απάντησε εκείνο και τ' ος άποχαιρέτησε.

Σάν περπάτησε και μάκρυνε κάμποσο από τούς ξυλοκόπους, έβγαλε τ' ο φιδάκι από τόν κόρφο του, για να τ' ο δείχνη τ' ο δρόμο που θά πήγαιναν, και ύστερα από λίγο είδαν από μακριά ένα ώραλο σπίτι, και τότε τ' ο έδειξε τ' ο φιδάκι στο παιδί και τ' ο ειπε:

— Να τ' ο σπίτι μας· τρέξε! Τώρα ή μάνα μου που θά με ιδεί και θά μάθη π'ως μ' ο έσωσε τή ζωή, θά θελήσει από τή χαρά της να σου χαρίση ένα πουγγί γεμάτο φλωριά, αυτό όμως να μη τ' ο δεχθής παρά να τής π'ης να σου δώση τ' ο μικρό σκαμνάκι που είνε στα πόδια τ' ο κρεβατιού και να επιμένης π'ως εκείνο μόνο θέλεις για χάρισμα. Αν τήν καταφέρης και σου τ' ο δώση, θά κάνης σ' αυτήν και σ' εμένα μεγάλο καλό, που θά τ' ο μάθης άργότερα, γιατί αν στο π'ω από τώρα θά τ' ο εμποδίσω να γίνη.

Ός που να τ' ο πει αυτά έφτασαν κιδλας στο σπίτι που είχαν άντικρύσει από μακριά, και άκουσαν να βγαίνουν απ' εκεί μέσα, φωνές γυναίκας που δερνότανε σάν να έκλαι-

γε πεθαμένο και ξεφώνιζε γοερά: "Άχ, ακριβό μου παιδάκι, που χάθη-κες πιά για μένα και δεν μπόρεσα να σ' εβρω δυο και αν έφαξα και έχάλασα τόν κόσμο γι' αυτό, άχ! τί θά γίνω ή παντέρμηλη."

Μα οί φωνές και τ' α κλάμματα σταμάτησαν με μιάς, σάν μπήκαν στο σπίτι τ' ο παιδί με τ' ο φιδάκι.

Η μάνα του καθώς τ' ο είδε, ξεφώνησε από χαρά, τ' ο πήρε στην άγκαλιά της και τ' ο φιλούσε σάν τρελλή. "Υστερα ρωτώντας τ' ο που ήταν και γιατί άργησε να γυρίση, έμαθε τ' ο τί συνέβη και π'ους τ' ο δόηγγος κοντά της και τότε δεν ήξερε με τί τρόπο να ευχαριστήση τ' ο παιδί, που τής έκανε τέτοιο μεγάλο καλό.

Σ' αυτό τ' ο άναματαξό τ' ο παιδί κοίταζε σαστισμένο τ' α πράγματα τ' ο σπιτιού, που ήταν όλα από χρυσάφι, άσήμι, σιντέφι και κρύσταλλο, και τ' ο μόνο που δεν είχε θέσι του εκεί μέσα ήταν ένα σκαμνάκι από παληό ξυλο βαλμένο στα πόδια τ' ο κρεβατιού.

Η μητέρα τ' ο φιδιού έστρωσε άμέσως τραπέζι, κι' έβαλε πάνω σ' αυτό τ' ο πολλά και διαλεχτά φαγιά, άκόμη και τ' ο πουλιό τ' ο γάλα που λέει ο λόγος, και προσκάλεσε τ' ο παιδί και τ' ο φιδάκι να κάτσουν να φάνε κι' ε-κείνα ρίχτηκαν στα φαγιά σάν λιμασμένα από τήν πείνα που είχαν.

Άμα άποφάγανε, τ' ο παιδί σηκώθηκε να φύγη και γυρίση στη μάνα του· τότε ή μητέρα τ' ο φιδιού τ' ο γέμισε ένα πουγγί φλωριά και τ' ο τ' ο έδωσε, μα τ' ο παιδί δεν τ' ο δέχτηκε, κι' αφού εκείνη επέμενε να τ' ο πάρη τής ειπε π'ως αν ήθελε να τ' ο κ'νη δώρη, να τ' ο δ'ινε τ' ο σκαμνάκι που ήταν στα πόδια τ' ο κρεβατιού.

Αυτό που εζήησες άστο, είναι ένα παληόσκαμνο που δεν άξίζει τίποτα, με τ' α φλωριά που σου δ'ίνω θά πάρης ή, τι θέλεις, κι' αν σ' άρ'εσει και σκαμνάκι μπορείς να τ' ο φτιάσης από χρυσόξυλο, άποκρίθηκε ή μητέρα τ' ο φιδιού.

— Εγώ, ειπε επίμονα τ' ο παιδί, μόνο τ' ο σκαμνάκι σου γυρεύω, αν δεν θέλεις να μου τ' ο δώσης δεν πειράζει· ούτε θέλω τίποτ' άλλο, καλά με περιποιήθηκες που μου έδωλες κι' έφαγα φαγιά που δεν τ' ο είχα ιδεί ούτε σ' τόν ύπνο μου. Γειά σας, φεύγω να πάω στη μάνα μου που θά με περιμένη με λαχτάρα.

— Όχι ειπε τότε ή μητέρα τ' ο φιδιού δεν θά σ' άφήσω να φύγης χωρίς να πάρης και τ' ο πουγγί.

Μα τ' ο παιδί τής ξαναείπε ή τ' ο σκαμνί ή τίποτα, κι' έκανε να φύγη. Έδω πειτάχτηκε τ' ο φιδάκι και φώ-

ΤΑ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΙΕΡΟΤΟΥ

[ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ε'. — Ο Πιερότος άμαξάς.

Έπιτέλους ο Πιερότος κ'η βρήκε. «Θά γίνω άμαξάς, ειπε· είναι πολυ καλό επάγγελμα και θά πλουτήσω σ' ε λίγον καιρό. Τύχη μόνο νάχω».

Ο γείτονάς του ο άποστρατος τ' ο δάνεισε λίγα χρήματα, και μ' αυτά νοίκιασε ένα ώρατο άμαξι με δυο άλογα—ταυτόκίνητα δεν είχαν βγει ακόμα—έκαμε μ' άδραία στολή άμαξά, και βγήκε στην πάτσα γι' άγώγια.

Για καλή αρχή, π'ηγε και στάθηκε απέξω απ' τ' ο Δημοτικό θέατρο. Η άπογευματινή παράσταση πλησίαζε να τελειώση. Κι' άξαφνα έπιασε μια βροχή—μα τί βροχή, κατακλυσμός!

«Έκαμα τήν τύχη μου! συλλογίστηκε με χαρά ο Πιερότος. Π'ους μπορεί τώρα να φύγη απ' τ' ο θέατρο πεζός; Κι' όσα θά γυρεύω, θά μου τ' α δώσουν...»

Η παράσταση τελείωσε, οί θεατές άρχισαν να βγαίνουν. — Άμαξά! ειπ' ελευθερός; ρωτούσαν τόν Πιερότο. — Όχι, έχω άγώι! άπαντούσε ο πονηρός, για να μείνη τελευταίος.

Πραγματικώς, όλα τ' αμάξια που ήταν απέξω απ' τ' ο θέατρο, π'ηραν έπι-

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

ΖΩΓΡΑΦΟΣ μου έξασε να κόμη εικόνα γι' αυτό τ' ο κεφάλαιο τ' ο Πιερότου. Δουκόν θά τήν κάμετς σεις. Θά μου ζωγραφίσετε δηλαδή τόν Πιερότο άμαξά, πάνω σ' ώρατο του άμαξί, απέξω από τ' ο θέατρο, με τή βροχή, τή στιγμή που καταρραίνει τ' ο άγώι με τόν πλούσιο κύριο. Η εικόνα πρέπει να είναι, κατά τ' ο δυνατό, τ' ο ίδιου ρυθμού και τ' ο ίδιου μεγέθους με τίς προηγουμένες τ' ο Πιερότου. Να τήν κάμετς με σέπια ή σινικό μελάνι σ' ε καλό άσπρο χαρτί, κι' από πίσω να γράψετε τ' ο όνομά σας, τ' ο ψευδώνυμό σας και τήν ηλικία σας. Γιατί οί διαγωνιζόμενοι θά διακριθ' ον σ' ε δύο τάξεις: τή Μεγάλη, από 15 ετών και άνω, και τή Μικρή, από 14 και κάτω. Θά βραβεύσω και θά δημοσιεύσω τίς καλύτερες εικόνας. (Ίδ'ε και 'Οδηγού Κεφ. Ε' περι βραβείων). Προθεσμία άς τίς 15 Φεβρουαρίου. Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

βάτες κι' έφυγαν. Μόνο τ' ο άμαξι τ' ο Πιερότου έμεινε. Κι' ή βροχή εξακολουθούσε οραδαία.

Νά, από τ' ο θέατρο βγαίνουν τώρα κι' οί τελευταίοι θεατές. Είναι ένας γνωστός κύριος, πολυ πλούσιος, με τήν κυρία του και τήν κόρη του.

— Ά, ύπ'αρχει ακόμα εν' άμαξι, λέει· έλάτε να τ' ο πιάνουμε.

Και πλησιάζοντας τόν Πιερότο, ρωτά:

— Άμαξά, ειπ' ελευθερός;

— Μάλιστα, κύριε! Όρίστε!

— Πόσο θέλεις να μ'ας π'ες στο σπίτι μας, εδω παραπάνω, στην πλατεία;

«Έκαμα τήν τύχη μου!» συλλογίζεται ο Πιερότος. Κι' άπαντιξ δυνατά και καθαρά:

— Τρεις χιλιάδες δραχμές!

— Τί λές; κάνει ο κύριος· τρελλάθηκες; από δω ως τήν πλατεία, τρεις χιλιάδες δραχμές;

— Άκατέβαρα, κύριε! Έσείς είσατε εκατομμυριούχος· τί είναι για σ'ας τρεις χιλιάδες; Η μήπως προτιμάτε να βροχήτε;

— Μα τήν αλήθεια, ειπε ο κύριος, προτιμώ να βροχούμε. Η ζημιά

(Τ' ο τέλος στο ερχόμενο)

ΠΑΝΑΓ. ΣΕΦΕΡΑΝΣ

που θα κάθονταν τα ρούχα μας, θάνατο πολύ μικρότερη από τρεις χιλιάδες.

Και ξεκίνησαν για το σπίτι τους πεζοί.

Ο Πιερότος έμεινε στα κρύα του λουτρού. «Ω δυστυχία μου! συλλογίστηκε: ούτε για άμαξας δεν κάνω. Άλλο, άλλο έπαγγελμα πρέπει να βρω».

(Στο ερχόμενο τό τέλος)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Η ΜΠΕΡΤΡΑΝΔΗ ΚΑΙ Τ' ΑΗΔΟΝΙ

Στά 1094, σε μιάν άκρη του δάσους του Μποντού, που οι βαλανιδιές του έφταναν ως τα τείχη της πολιτείας, ζούσε μιά μικρούλα, που μόλις είχε πατήσει στα δεκατρία. Τήν έλεγαν Μπερτράνδη, ήταν όρφανή, πολύ θρήσκα και κέρδιζε τό φωμί της μαζεύοντας στο δάσος βότανα, που τό πουλούσε στους καλόγερους της Μονής του Αγίου Διονυσίου.

Κείνο τον καιρό, οι ληστές κι' οι κλέφτες ήταν άμέτρητοι στα μέρη αυτά. Δεν περνούσε μέρα, που να μη γίνη και μιά καινούργια ληστεία. Οι κάτοικοι της ύπαιθρου είχαν απογομνωθή από τ' αγαθά τους, οι πόργοι είχαν λεηλατηθεί, οι άρχοντες είχαν κομματιαστεί...

Όταν δεν έμεινε τίποτα στη θέση του, οι ληστές πέρανε άπάνω στα σπίτια της πολιτείας. Έπειτα, ρίχτηκαν στις καλύβες των άγροτών.

Τό σπίτι της Μπερτράνδης ήταν ένα άπ' τα πρώτα που έβγαλαν στο μάτι. Ήξεραν, ότι θάβρισκαν τό παιδί άνωπεράσπιστο, κι' έτσι τό πλιάτσικο της καλυβάλας της άπορασίστηκε για την πρώτη Αδούστου.

Έκείνο τό πρωί όμως, ή Μπερτράνδη ξύπνησε με τό χαράματα. Και σκέφτηκε, πώς θάταν καλύτερα, τώρα με την πρωινή δροσιά, να κινήση για τό δάσος.

Άμα έφτασε στο τρίστοατο των Τριών Βασιλιάδων, στρώθηκε στη δουλειά της με όρεξη. Έτσι, ύστερ' από λίγο, τό καλάθι της ήταν ως άπάνω γεμάτο, τίγκα, που λένε. Και καθώς έγύριζε και σκεφτόταν πόσα καλά θά κουβαλούσε με τό λεφτά που θάπαιρνε στο σπίτι της, ένα πουλάκι, σκαλωμένο στην κορφή ενός θάμνου, άρχισε να κελαϊδάη.

Ποτέ δεν έτυχε ν' άκούση ή μικρούλα παρόμοιαν άρμονία. Γι' αυτό έγανάτισε, σά να τάχε χαμένα, σταύρωσε τό χέρια κι' εύχαρίστησε, με δλη της την ψυχή. Έκείνον, που έπλασε ελα από τα θαυμάσια, που βλέπουμε γύρω μας.

Θάθελα να τ' άκούω ως την ημέρα που θά πεθάνω, είπε. Έχει μιά φωνή άγγελική...

Και οι ώρες περνούσαν. Η Μπερτράνδη, ένθουσιασμένη, άκουε

πάντα. Έξεχάστηκε δλωσιδιόλου, 'Ο καιρός έπερνούσε. Μά δεν την έμελλε, ούτε που δεν είχε τελειώσει τη δουλειά της, ούτε που ή καλύβα της έμεινε άφύλακτη.

Η μέρα προχωρούσε, πλάκωσε ή νύχτα. Βυθισμένη στο θαυμασμό της, αισθανόταν να την πιάνη γλυκειά νάρκη... Έγειρε κι' έσφάλησε τό μάτια.

**

Ήτανε μέρα πιά, όταν έξύπνησε. Σκαλωμένο στο κλαράκι του, τό πουλί κελαϊδούσε άκόμα. «Ω!», έφώναξε ή μικρή καθώς ανακλαδίζόταν, «τί έπαθα! Πέρασα εδώ δλη μου τη νυχτιά! 'Ο πάτερ-Μαθιός θά με περιμένει... και θά με μαλώση... Πρέπει να τρέξω σαν άστραπή. Έξ αίτίας αυτού του άηδονιού τό παθαίνω ελ' αυτά! Ούρ...»

Σηκώθηκε όστόσο, πήρε τό καλάθι της και κίνησε για την άκροδασιά. Τά πόδια της ήταν πιασμένα, Προχωρούσε με κόπο.

«Όλο μου τό κορμί είναι μουδιασμένο, μουρμούρισε. Πεινώ... ή άνάσα μου είναι πιασμένη... Μπά, μπά! Πρέπει να πάω να πέσω... δεν είμαι καθόλου καλά.»

Τάχυνε τό βήμα της και βγήκε άπ' τό στέντρο. Ένα αναπάντεχο θέαμα όμως την περίμενε στο δρόμο. Όλα είχαν αλλάξει άπ' την περασμένη μέρα. Διπλή σειρά από λαμπροστόλιστα μέγαρα ύψωνόταν άπ' τά πλάγια του δρόμου. Πολύσχολοι άνθρωποι έτρεχαν στον κάμπο. Τά ρούχα τους προξενούσαν τό θαυμασμό...

Πού βρίσκομαι; ρώτησε τό παιδί μιά φλόαρη γυναίκα, που στεκόταν στο κατώφλι μιάς ξάπορτας. Τι συμβαίνει και τό βλέπω ελα έτσι άλλαγμένα από μιά μέρα σ' άλλη; Έχασα τό δρόμο μου! Αυτό είναι τό Μποντού;

«Άλλά ναι, όμορφούλα μου, άποκρίθηκε ή γυναίκα. 'Ο τόπος μας είναι πάντα το... άρχεσαι, δίχως άλλο, άπ' άλλου! Τό λένε και τό ρούχα σου.»

Κι' έγώ πήγα να πω τό ίδιο! Μου φαινόσατε ντυμένη πολύ ιδιότροπα... Και δεν είναι καρναβάλι άκόμα!

— Μωρέ αθάνατα! Δες τό ντύσιμό μου μασκάρεμα; Περιμένα λιγάκι... και θά σε μάθω έγώ να μιλάς καλύτερα...

Η μικρή, που τάχε τελείως χαμένα, τόβαλε στα πόδια. 'Απόσο έσπαζε τό κεφάλι της να λύση τό αίνιγμα, και δεν κουραζόταν να ρωτάη όποιον της λάβαινε μπροστά. Όλοι όμως της άπαντούσαν πώς λέει παραμύθια κι' οι χωρικοί την περιγελοσαν, για τίς κουβέντες που τους έκανε.

Γεμάτη άπορίες, ή μικρούλα προχωρούσε δλωένα στο δρόμο της. «'Ο Θεός με τιμωρεί για την άκνηρία μου», έλεγε με τό νοβ της καθώς πήγαινε. «'Ηθελε να δοκιμάση την όπομότη μου!»

Μόλα ταύτα, έφτασε στο μοναστήρι. Μά κι' εκείνο είχε αλλάξει όψη. Στη θέση του ταπεινού παρεκκλησιού, μιά πλούσια Βασιλική ύψωνόταν, που κυριαρχούσε σ' όλόκληρο τον κάμπο τριγύρω.

Με χέρι που έτρεμε, ή Μπερτράνδη χτύπησε την ξάπορτα του μοναστηριού. Κι' άμέσως σχεδόν φάνηκε τό μούτρο ενός καλόγερου πίσω από τό παραθυράκι της.

— Τι γυρεύεις; ρώτησε. — Τόν πάτερ-Μαθιό!, άποκρίθηκε τό κορίτσι. Του φέρνω τά βότανά του.

'Ο θυρωρός άνοιξε με άπορία τό μάτια όσο μπορούσε περισσότερο:

— Δεν έχουμε κανέναν καλόγερο μ' αυτό τόνομα, έκανε.

Η Μπερτράνδη τον κοίταξε από κοντά, με τό μάτια όρθάνοιχτα:

— Είναι ο άποθηκάριος του μοναστηριού, του έξήγησε.

Έκείνος την πήρε για τρελή. Και, για να μη την έραβίση περισσότερο:

— Δε λέω τό εναντίο, της είπε, αλλά δεν τον είδα ποτέ.

— Έχετε λοιπόν έρθει εδώ τώρα τελευταία;

— Όχι δά! Είμαι τριάντα χρόνια εδώνα...

— Ω! έφώναξε ή Μπερτράνδη... Θάνατο τρελλός!

Έξω φρενών έπειδή τον έλεγε έτσι, ο πορτιέρης πήγε να κλείση τό παραθυράκι του, όταν μιά συνοδεία από άρχοντες και άρχιερείς μπήκε στον αύλόγυρο.

Καθώς είδαν τη μικρή έτσι αστασιωμένη, έσταμάτησαν να μάθουν τί είχε πάθει. Ένας ευγενής, ντυμένος κατάμαυρα, μ' ένα καπέλλο με άσπρο λοφίο στο κεφάλι, πλησίασε κοντά της:

— Τι τρέχει, κορίτσι μου; τη ρώτησε με καλοσύνη.

— Ω, Υψηλότατε... Φέρνω βόταννα για τον άποθηκάριο, και μου λένε πώς δεν είν' εδώ! Τον είδα προχτές... Μου τάχε παραγγείλει, έφτετε, και...

— Άλήθεια; Έκανε ο άρχοντας.

— Κι' ύστερα... Δεν ξέρω πιά... ελ' αυτά που βλέπω μου φαίνονται άλλόκοτα... Όλα είναι άλλαγμένα... Και σεις άκόμα, άρχοντά μου, δε μοιάζετε καθόλου με τους άφέντες που ήξερα...

— Τι λέει; Έκανε ο ευγενής. Και γυρίζοντας προς αυτή:

— Έξήγησε, είπε, διηγήσου μας την ιστορία σου!

Η Μπερτράνδη δεν έπερίμενε να της τό πουν και δεύτερη φορά. Γύρω της, είχε μαζευτεί ένα σωρό κόσμος.

Τότε, ένας γέρος ζήτησε την άδεια να κάνει μερικές έρωτήσεις στη φτωχούλα.

— Πώς σε λένε; της είπε. — Μπερτράνδη! άπ' τό Μποντού!

— Καταλαβαίνω! Είσαι ή βοτανομαζεύχτρα, που χάθηκε δά και...

Και, στρέφοντας προς τους άλλους:

— 'Ο προπάππος μου μου διηγήθηκε αυτή την περιπέτεια, είπε. Την άκουσε από του προγόνου του. Ένα πρωί, δά και πεντακόσια χρόνια, ένα κορίτσι χάθηκε. Η καλυβάλα της, που της έβαλαν φωτιά κακούργοι, γκρεμίστηκε. Έπίστευαν πως τό παιδί τό είχαν πάρει μαζί τους οι πλιατσικολόγοι.

— Αυτή δε μπορεί ναμια γώ... Έγώ έφυγα χτές... την αύγή... Δε ζούμε στα 1094, και ο Φίλιππος δεν είναι βασιλιάς μας;

— Κάθε άλλο!, άντεπε ο άρχοντας με τό άσπρο λοφίο στο καπέλλο. Κοιμέσουνα πέντε αιώνας... κι' έγώ είμαι ο Έρρίκος ο 4ος, που διευθύνει τις τύχες της Γαλλίας... Κοιμέσουνα πέντε αιώνας δλόκληρους...

— Καλέ τί λέτε; Έκανε ή Μπερτράνδη. Είναι δυνατό ένα τέτοιο πράγμα;

— Γιατί όχι; είπε τότε ο ήγούμενος του μοναστηριού, παίρνοντας τό λόγο. 'Ο Θεός ήθελε να σε σώση από τά χέρια των ληστών. Και, δίχως άλλο, ήθελε να σε άξιώσει να γιορτάσης τη βάφτιση του βασιλιά μας...

Από τον πυλώνα του μοναστηριού, ένα πουλί άκούστηκε κείνη τη στιγμή:

— Τό άηδονάκι μου!, φώναξε ή μικρούλα. Κι' ένωσε τό χέρια. Τό πουλί όλο και κελαϊδούσε ζωηρότερα. Η Μπερτράνδη, με τό στόμα

άνοιχτό, τό άκροαζόταν... Χωρίς να τό νοιώση, τό βλέφαρά της έσφάλησαν, έβγαλε ένα στεναγμό... Χαμήλωσε τό μέτωπο κι' άποκοιμήθηκε τον όπνο τον αιώνα...

— Είχε την επιθυμία ν' άκούη τό πουλί ως την ημέρα που θά πέθαινε, ψιθύρισε ο ήγούμενος και τώρα

ή ψυχή της πέταξε στον ούρανό! Οι καλόγεροι την επήραν από κεί. Τήν έθαψαν στον κήπο του μοναστηριού, και κάθε μέρα τό ούρανο πουλι έρχόταν και ένακελαϊδούσε, κρυμένο στο φύλλωμα μιάς τριανταφυλλιάς, τό ύπέροχο τραγούδι του.

(Από τό γαλλικό)

Κ. Π. ΛΕΥΚ.

Ο ΑΣΠΡΟΣ ΛΥΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ από NORBERT SEVESTRE

— Συνέχει από τό προηγούμενο —

Όταν βρέθηκε στο δρόμο, άνάσανε βαθιά. Έβγαλε τό γυαλιά του και τάχωσε στην τσέπη του. Ύστερα έρριξε μιά ματιά στην τουαλέττα του. Οι κάλτσες του είχαν λασπωθεί έλευεινά από τις διάφορες πατημασιές που είχε πάει, κι' ή μπλούζα του είχε μιά μεγάλη λαδιά κι' ήταν χιλιάζαρωμένη.

Όπόσο, όταν έφτασε κοντά στην καλύβα του, που θρισκόταν κρυμμένη πίσω από μερικές μπανανιές, ο Μό έξέχασε δλα αυτά τά δυσάρεστα και άρχισε να τραγουδή με δυνατή φωνή τό άγαπημένο του τραγούδι!

'Ο Νταί Βονόγκ, που τον έλεγαν Χάι, Γέννημα και θάνατο της γυναις του Τού, Ζούσε δλη την όρα μέσ' στις μέρες...

Έκανε τη γή, να τρέμη, Έπράνταζε τον ούρανό.

Έπράνταζε τον ούρανό.

«Τόν προσκύνησε βαθιά σά θεός». (Σελ. 53, σ. γ')

ναμμίτικη μόδα. Οι μπλοχζες αυτές ήταν ανοιγμένες στο πλάι για να φαίνονται απ' έξω. Η πρώτη είχε χρώμα θαλασσί, από πάνω από αυτήν ήταν φορεμένη μια κόκκινη, από πάνω πάλι μία πράσινη κι' η τελευταία είχε ένα χτυπητό κίτρινο χρώμα. Η τουαλέτα συμπληρωνόταν από μια ζώνη φαρδιά, δεμένη στο άριστο πλάι. Η κυρία Λουή ήταν ακόμη στολισμένη μ' ένα ζευγάρι σκουλαρίκια από κοράλλι, με δυο περιδέ-

σου οι κακοί τρέμουν, οι φθονεροί ζαρώνουν, οι φαντασμένοι κατεβάζουν το κεφάλι, ενώ οι καλοί νουώνουν χαρά και αγαλλίαση. Μπες μέσα, ω ήλιε της ψυχής μου. Τό ρύζι βράζει στη φωτιά και τα φύλλα μέσα στην τουγιέρα ξεχύνουν το άρωμά τους. Έλα, αφέντη μου, να γιορτάσουμε.

— Έφερα νουοκμάν, είπε ο Μό. Μου φαίνεται πως είναι καλό. Θα σε αφήσω και σένα να δοκιμάσεις.

Τό πλιγνόχτιστο σπιτάκι του Μό δεν είχε παρά ένα δωμάτιο δλο-δλο, αρκετά όμως ευρύχωρο, και ένα πατάρι όπου ανέβαινε κανείς με ανεμόσκαλα και που τοδς χρησίμευε για αποθήκη.

Τό μόνο αυτό δωμάτιο που ήταν μαζί τραπέζι, κουζίνα και κρεβατοκάμαρα, είχε για επίπλα ένα χαμηλό καλαμένιο κρεβάτι που οι Άνναμιτες των λαϊκών τάξεων χρησιμοποιούν και για τραπέζι την ώρα του φαγητού, κι' ένα κομμάτι που ή κ. Λουή έφύλαγε τα ρούχα του σπιτιού κι' όπου επάνω είχε βαλμένα με τάξη κάμποσα πήλινα τάσια, μερικά βάζα προσωρισμένα αποκλειστικά για τις

σπονδές τους και τό καντηλάκι που έκαψε νύχτα και μέρα μπροστά στο μικροσκοπικό είδωλο του Βουόδδα, του προστάτη του σπιτιού. Σε μια γωνιά ήταν χτισμένο τό τζάκι, όπου στημένος επάνω σε μια σιδερωσιά αιγόβραζε ένας τέντζερης με ρύζι, ενώ γύρω του άλλα μικρότερα τέντζεράκια και σουκαλάκια σκόρπιζαν την δρεκτική ευωδία τους.

Ο Μό ένοιωθε τον έαυτό του άπλωτα εύτυχισμένο. Ένώ ή γυναίκα του τελείωνε τις προετοιμασίες της, αυτός ξεπλώθηκε επάνω στο

κρεβάτι κι' έμεινε εκεί ξεπλωμένος ως την ώρα που ή κυρία Λουή έβαλε μπροστά του ένα πελώριο δίσκο φορτωμένο μ' ένα πλήθος μικροσκοπικούς κεσοέδες. Τά φαγητά της ήταν πολύ λίγα και πολύ άπλω, δικαιολογήθηκε στον άντρα της, και ο αφέντης έπρεπε να την συγχωρήσει.

Πολύ λίγα και άπλω: Έδχι και τόσο. Δεκάξη πιατελάκια με διαφορετικά φαγητά είχε παρουσιάσει ή αξία νουοκμάν. Στο ένα είχε μπριζόλακια από σκύλο, στο άλλο κοτόπουλο κομπόστα, στο τρίτο αυγά μαγειρεμένα με τον αναμίτικο τρόπο, φαγητά που έδειχναν ελητή μαγειρική ικανότητα της κυρίας Λουή.

Όλα αυτά τά ώρατα φαγητά και κάμποσα άλλα ακόμα, όπως θαλασσινά σαλιγκάρια και στεριανά καθούρια, σκουλήκια της βροχής και φύλλα από βαμβού, εξαφανίστηκαν μέσα σε λίγη ώρα. Οι δύο σύζυγοι όπλισμένοι με κάτι μακρυνά και λεπτά ξυλαράκια, τοιμπούσαν πότε από τό ένα φαγητό και πότε από τό άλλο και για μεγαλύτερη νουοτιμάδα βουτούσαν τη μπουκιά τους στο νουοκμάν. Μόνο που ή κυρία Λουή είχε πάντοτε την πρόνοια να μη σεβρίεται παρά αφού είχε σεβριστεί ο άνδρας της, κι' έτοιμο από τό κοτόπουλο δεν έφαγε παρά μονάχα τά κοκκαλάκια κι' από τά καλύτερα φαγητά δεν έγλυφε παρά μόνο τις σάλτσες. Τά γλυκά ήταν αντίξια με τά φαγητά. Η κυρία Λουή παρουσίασε πάστες καμωμένες με κόλλα και με ρύζι, μπελντέδες από φύκια και άλλα γλυκά του ζαχαροπλαστείου, κόκκινα και πράσινα, που ήταν πιδ ώραία να τά βλέπει κανείς παρά να τά τρώει.

Για ποτό έπιναν καυτό τσάι μέσα σε κάτι μικροσκοπικά φλυτζανάκια που έπρεπε να τά γεμίζουν κάθε στιγμή. Κι' όταν ο κύριος Μό έφαγε κι' ήπιε κι' ευφράνθηκε ή καρδιά του, ή κυρία Λουή του πρόσφερε ένα ποτηράκι ρακί βγαλμένο από ρύζι, που ο υπηρέτης του κυρίου διοικητή κατέβαζε με μια ρουφηξιά.

Τότερα από τό φαγοπότι ξεπλώθηκε και έκανε τη σιέστα του ενώ ή γυναίκα του του κουνούσε τη βεντάλια πάνω από τό κεφάλι του για να μη τυχόν έρθη καμιά μύγα ή κουνούπι και του ταραξεί τον ύπνο. Κατά τις τρεις ο Μό εξύπνησε, και στη στιγμή σηκώθηκε και είπε αντίο στη γυναίκα του, που ήταν πια συνειθισμένη με τούς περιέργους τρόπους του, ώστε να μην της κάνει καμιά έντύπωση αυτή ή ξαφνική αναχώρησή του.

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

«Μια άποσκελετωμένη μορφή παρουσιάστηκε στο κατώφλι...»

ραία από άχάτη και κεχρημπάρι και με άμέτρητες φουρκέτες με χρωματιστό κεφάλι. Αφού υποκλήθηκε ως τό χρώμα ή κυρία Λουή είπε ποιητικά στον συζυγό της. Βλέπω, πως ούτε ή χθεσινή δουλειά, ούτε ή σημερινή εδοιορία δεν μπόρεσαν ν' αφήσουν τά σημάδια τους στη λεβεντιά του κορμιού σου και στη γαλήνη του μυαλού σου. Τί ώρατος που είσαι αφέντη μου και πόσο μεγαλοπρεπής φαίνεσαι. Τό καταλαβαίνω πως στο αντίκρισμά

Ο ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΡΟΒΙΝΣΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ από ANDRÉ LAURIB

— Συνέχεια από τό προηγούμενο —

Ο Παύλος άπόρησε πολύ και σκανδαλιόθηκε μάλιστα, όταν είδε άξαφνα την Άνθη να τρέχει ίσια σ' ένα καρροτσάκι παρατημένο στη μέση του δρόμου και να αναγκάζει τάλλογο της να ύπερηδησή αυτό τό εμπόδιο, αντί να τό άποφύγει άπλω. Την είδε κι' ο Χάνδος κι' έβαλε τά γέλια.

— Ορίστε καμώματα ή Άνθη, είπε, κι' έπειτα λέει για τά δικά μου! Έγώ βέβαια, σε κεντρικό δρόμο, δεν θάκανα τάλλογο μου να πηδήσει ένα καρροτσάκι.

— Ένα μόνο, ίσως δεν θά τό καταδεχόσουν, είπε χαμογελώντας ή κυρία Όμόλλου: μ' αν ήταν δυο-τρία μαζί, θά τάκανες και σύ. Και μην ξεχνάς πως προχθές έρριξες κάτω ένα ανθρωπο...

— Ένα γέρο που δεν μπορούσε να κουνηθή! φώναξε ο Χάνδος κοκκινίζοντας: φτάνει πιά, αρκετά με μαλώσατε γι' αυτό!..

— Η άλήθεια είναι πως έκαμες ύστερα ε,τι μπόρεσες για να επανρθώσης τό λάθος σου, εξακολουθήσες ή ταγματάρχηνα.

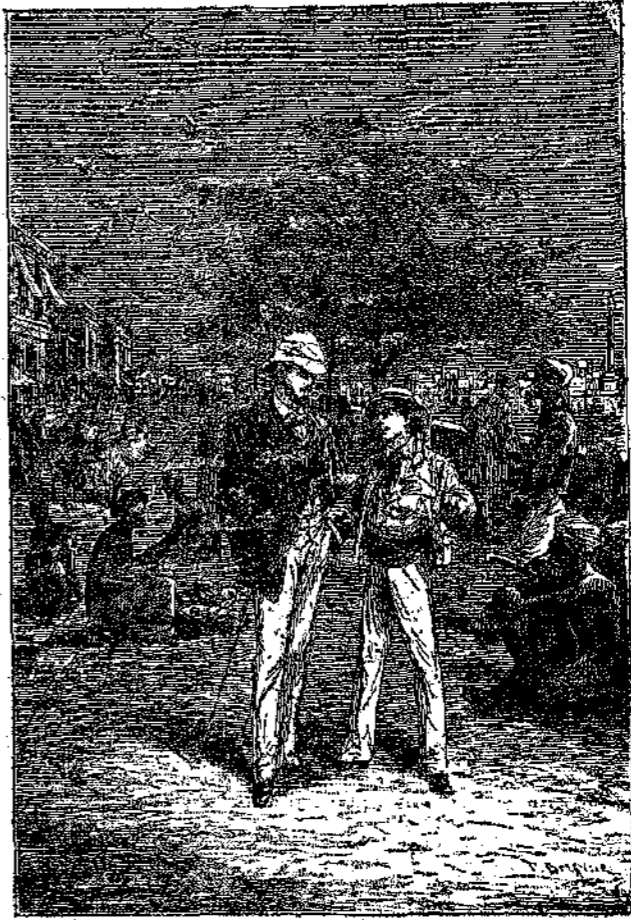
Και γυρίζοντας στον κ. Κλοακέν:

— Πέζεφε άμέσως, πριν σταματήση μάλιστα τάλλογο του, σηκωσε τό γέρο, τον πήγε στο σπίτι του, του έδωσε δσα χρήματα είχε, και δεν ήσύχασε παρ' αφού βεβαιώθηκε πως δεν είχε πάθει τίποτα.

Εφθασαν. Τό άμάξι διαγράφοντας καμπύλη μέσα σε μια μεγάλη αυλή, σταμάτησε μπροστά σε μια κομψή ξώπορτα.

Τό περίτερο όπου κατοικούσε ο ταγματάρχης Όμόλλου, μέσα στο στρατόνα του ίππικού, — τό ίδιο όπου κατοικούσε άλλοτε ο μακαρίτης ταγματάρχης Ροβινσών — ήταν σωστό μέγαρο, κι' είχε πίσω του έν' άπέραντο και πυκνότατο δάσος. Η επίπλωσή του ήταν, άλήθεια, άπλη — γιατί ή πολυτέλεια είναι κάτι άδύνατο στις τροπικές χώρες, όπου τά χοντρά και πλούσια υφάσματα θά γίνονταν άμέσως καταφύγια και βορά μυριάδων έρπετων, έντόμων, παρασίτων — είχε όμως μεγάλες αίθουσες για τις πολυάν-

θρωπες συναθροάσεις των έπισήμων κατοικιών, άλλες μικρότερες για ύποδοχή, τραπέζαρες, γραφεία και προθαλάμους. Όλ' αυτά στο ύδγειο. Στο μεσαίο ήταν οι κοιτώνες και τά ιδιαίτερα σαλόνια, και στο επάνω τά μαγειρεία και τά δωμάτια της ύπηρεσίας. Οι τοίχοι, με τό ιδιαίτερό τους επίχρισμα, είχαν μιά άπατηλή

«Αισθάνομαι, έξωρόφέ μου, πως είμαι άπόγονος του Ροβινσώνος είπε ο Χάνδος.»

γιατί ήλθε ο ταγματάρχης. Ήταν κοντός, ισχνός, φαλακρός, με όψη κίτρινωπή και καχεκτική, λιγλόγος και συμμαζεμένος, όσο ή γυναίκα του ήταν παχιά και φλόαρη. Εφθανε να τούς ίδη κανείς μαζί, για να καταλάβη άμέσως ότι ή γυναίκα είχε την κυριαρχία κι' αυτή διοικούσε σήμερα τό σύνταγμα, όπως είχε πει κι' ο Χάνδος. Τόν κ. Όμόλλου τόν άδικούσε ακόμα κι' ή φωνή του. Ήταν φιλή, άδύνατη, παράξενη. Εβλεπες πως έβαζε κόπο για να προφέρη και την παραμικρότερη φράση κι' είχες την έντύπωση πως μιλούσε έν' αυτόματο με μηχανήματα που μιμούνταν την ανθρώπινη φωνή. Η ιδέα της ύγειας και της ευρωστίας, άκριβώς έπειδή τις στερούσαν, τόν άπασχολούσε πολύ, και τούς έπισκέπτες του τούς εξέταζε σε νάταν μέλος καμμιάς ύγειογονικής έπιτροπής.

— Καλή σωματική διάπλαση, άριστη ύγεια! είπε κοιτάζοντας με ζήλοτυπο βλέμμα τό ευρωστο σώμα του Παύλου, αφού του έσφιξε τό χέρι. Καλή διάπλαση... καλή ύγεια. Καμιά ασθένεια βέβαια. Ούτε καν άδιαθεσία; ρώτησε τώρα τόν κ. Κλοακέν.

— Όχι, δόξ σοι ο Θεός: είμαστε πολύ καλά στην ύγεια μας κι' οι δυό, άποκρίθηκε ο άρχατολόγος.

— Αυτό είναι τό κυριώτερο, κύριε, είναι τό πρώτο! Έγώ, δυστυχώς, έχω καταστρέψει την ύγεια μου έλεεινά. Τό κλίμα, βλέπετε, οι κόποι... Πάσχω από ασθένεια τό... του λάιβερ' πως τό λένε γαλλικά;

— Ο ταγματάρχης πάσχει από ασθένεια του ήπατος, εξήγησε τότε ο Χάνδος.

— Ναι, ναι, του ήπατος!.. Ασθένεια του ήπατος, φαντασθήτε!.. τό κλίμα, οι κόποι... Μήπως θέλετε κανένα τουοτικό, κανέν' αναφυκτικό;

Χτύπησε τό κοουδόνι και παρουσίαστηκε ένας ύπηρέτης με σταυρωμένα χέρια.

— Μπράντο και σόδα! πράσταξε ο ταγματάρχης.

Ο ύπηρέτης βγήκε και σε λίγο γύρισε μ' έναν άσημένιο δίσκο γεμάτον από μπουτίλλιες, ποτήρια και παγοδοχεία, που τόν άφισε πάνω στο τραπέζι.

— Ορίστε, κύριοι, σεβριριστήτε,

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΧΡΟΝΟΣ

Αγαπητοί μου,

Α με διαβάσετε παραμονή Πρωτοχρονιάς. Θάχετε βέβαια και πολλά άλλα πράγματα να κάμετε αυτή την ημέρα...

Ω, πολύ γρήγορα, αγαπητοί μου! Ως που να γυρίσει κανείς να ιδεί... Όσο είναι μικρός, αυτό δεν το πολυκαταλαβαίνει κανείς...

Εγώ τουλάχιστο είναι αδύνατο να φαντασθώτε πόσο γελιέμαι στην έκτίμηση του χρόνου που έχει περάσει από ένα ώριμο περιστατικό...

Μή σας κάνει λοιπόν εντύπωση που και για σας ακόμα τους νέους ένας χρόνος περνά τόσο γρήγορα...

την εντύπωση, αυτή την ψευδαίσθηση. Γιατί ο χρόνος δεν περνά ούτε γρήγορα ούτε αργά...

Εκτός από την ηλικία, που κάνει την αίσθηση ή την ψευδαίσθηση διαφορετικά, υπάρχουν κι άλλες αιτίες...

Απεναντίας, όταν είναι για νάρθη κάτι κακό, που το ξέρετε κανείς από πριν, τού φαίνεται πως ο χρόνος περνά σαν αστραπή...

Τότε είναι που μάς έρχεται να πούμε σαν τον Λαμαρτίνο: «suspendis, o temps, ton vol!»...

Ετσι και τώρα μάς φαίνεται πως το 1933 πέρασε χωρίς να το καταλάβουμε...

Σας αποσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

παρακαλώ! είπε ο ταγματάρχης. Έχει ρακί, ούισκυ, τζίν... Εγώ, να σας πω, προτιμώ, μπράντυ με σέλις...

Λέγοντας αυτά, ετοίμασε ένα ποτήρι μπράντυ και το κατέβασε...

Χωρίς αυτό το τονωτικό, ξεηκολούθησε, που θα βρισκόμουν τώρα εγώ, ύστερ' από είκοσι χρόνων υπηρεσία στη Βεγγάλη...

Κι' αφού ήπιε το δεύτερο ποτήρι, ετοίμασε και τρίτο.

Τη στιγμή εκείνη, ο υπηρέτης εξαγαμπήκε για ν'αναγγείλει πως το γεύμα ήταν έτοιμο...

Το τραπέζι ήταν στρωμένο με ασιατική πολυτέλεια, ασημένια και κρυστάλλινα σκεύη, άσθη σπάνια και, πίσω από κάθε καρέκλα, ένας υπηρέτης με σταυρωμένα χέρια...

Όλοι έτριωαν με δρεξη. Μόνο ο άρρωστος ταγματάρχης δεν έφαγε σχεδόν τίποτα...

Οι δυο Γάλλοι ούτε τους άγγιξαν. Ο ταγματάρχης όμως άρχισε να ρουφάει με ήδονη τον δικό του...

ΤΑ ΤΡΑΙΝΑ ΠΟΥ ΕΡΧΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΠΑΝΕ...

Τα τρέινα, που έρχονται το βράδυ, και για λιγάκι σταματάνε, μοιάζουν, όλοφωνα, με χείλη, που προσαχάρω μάς χαϊρεύανς...

Μεσ' στο σταθμό, μάς φιλαροθνε για ρεματιές, βουνα και δάση, δυο που κάλι ξεκινούνε...

Και ξεκινούν βουβά, θλιμμένα, με κάποιον διαταγμό, με κόπο μοιάζουνε, τώρα, νυσταγμένα, καθώς κινάνε γι' άλλον τόπο...

Κι' είναι τα μάτια δακρυσμένα καθώς τα χάνουν, στο σκοτάδι τα πόδια σβρνονται κομμένα και πνίγει τους λυγμούς το βράδυ...

Κ. Π. ΔΕΥΚΑΛΙΤΗΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΤΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΝΑ Μ' ΕΚΑΝΕΣ ΜΙΚΡΟΝ ΑΗ - ΒΑΣΙΛΗ...

Θεέ μου! Πόσο επιθυμούσα Να μ' έκανες μικρόν Αη-Βασίλη... Δώρα τριγύρω γύρω να σκορπούσα Χαμόγυλα χαράς πάνω στα χείλη...

Να εμπαινά κρυφά μέσ' στα σκιτάκια Πλούσια ή φτωχικά και χαρωπά Να χάριζα στα φρόνιμα παιδάκια Χαρούλες, μποναμάδες και γλυκά...

Να έρχονα στις δύστυχες ψυχούλες Το βάλαμο γλυκιές παρηγοιάς... Να φώτιζα σαν ήλιος τις ζωούλες Που σκόβουνε στο βάρος συμφοράς...

Να εμπαινά σε κάθε μιά τρυπούλα Λουλουδι να γινόμουν της χαράς... Να χάριζα παιδρά τη χαρουγούλα Μιάς μέρας ήλιοφώτιστης γλυκιάς...

Θεέ μου πόσο επιθυμούσα Να μ' έκανες μικρόν Αη-Βασίλη... Μακεδονοπούλα

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ

Σημειώμενος στις μύτες των ποδιών του ο Μιχαλάκης παρακολούθησε με προσοχή τη μητέρα του που ετοίμαζε τη βασιλόπιτα...

Ο Μιχαλάκης σταμάτησε λίγο τη φιλαρία του ύστερα απ' αυτά τα λόγια κι' έμεινε συλλογισμένος...

Βέβαια, απάντησε εκείνη, άλλ' άκουσε παιδάκι μου και κάτι άλλο...

Κάθε φορά, που άκουε το κύμα άγιοιο να σπάει στους βράχους, ή τον άέρα πιο δυνατά να φυσά...

Έχει ένα παιδί της στη θάλασσα: Δεκάξη χρόνων, είναι ναυκόπουλο στο καρράκι του Δάμπρου...

Ο μικρός έμεινε κάμποση ώρα μ' άνοιχτά μάτια...

νοιχτά μάτια. Έπειτα σηκώθηκε σιγά σιγά κρατώντας την άνακνη του για να μην ξυπνήσει τη μητέρα του...

Το πρωί ξημέρωσε με χιόνια πολλά. Τα δενδράκια ήταν σαν άνθισμένα κι' όλα γύρω άσπρα και γιορτερά...

Η μητέρα έτρεξε κοντά του και εξαφνισμένη τον είδε να στριφνουναί μ' ένα παροξυσμό χαράς...

Με μιá παιδιάστικη ένταλως χαρά κι' εκείνη, καλοσώρισε το πουλάκι, το ζέστανε στις χούφτες της κι' είπε στο γιό της...

Μητέρα και παιδί τρώνε χαρούμενα τη βασιλόπιτα και πίνουν το άγιιστό τους γάλα...

Είναι παραμονή Χριστουγέννων. Η θάλασσα άφροστεφανωμένη σάτζει άγρια στους βράχους...

Είναι παραμονή Χριστουγέννων. Η θάλασσα άφροστεφανωμένη σάτζει άγρια στους βράχους...

Είναι παραμονή Χριστουγέννων. Η θάλασσα άφροστεφανωμένη σάτζει άγρια στους βράχους...

Είναι παραμονή Χριστουγέννων. Η θάλασσα άφροστεφανωμένη σάτζει άγρια στους βράχους...

Είναι παραμονή Χριστουγέννων. Η θάλασσα άφροστεφανωμένη σάτζει άγρια στους βράχους...

Είναι παραμονή Χριστουγέννων. Η θάλασσα άφροστεφανωμένη σάτζει άγρια στους βράχους...

Είναι παραμονή Χριστουγέννων. Η θάλασσα άφροστεφανωμένη σάτζει άγρια στους βράχους...

Είναι παραμονή Χριστουγέννων. Η θάλασσα άφροστεφανωμένη σάτζει άγρια στους βράχους...

δεν θα γιορτάσει Χριστούγεννα με το παιδί της το μεγάλο...

Τόρισε κι' έξορισε μιá ματιά γεμάτη άγάπη στα μικρά της, που κοιμόντουσαν ήσυχα, κι' άφοσιώθηκε κάλι δόλοψυχα στη θεομή της προσευχή...

Πέρασε ώρα... Έξαφνα της φάνηκε πώς άκουσε βήματα...

«Ποιός νάνα τέτοια ώρα;» ψιθύρισε. Τα βήματα όλο και πλησιάζαν...

«Ποιός νάνα τέτοια ώρα;» ψιθύρισε. Τα βήματα όλο και πλησιάζαν...

«Ποιός νάνα τέτοια ώρα;» ψιθύρισε. Τα βήματα όλο και πλησιάζαν...

«Ποιός νάνα τέτοια ώρα;» ψιθύρισε. Τα βήματα όλο και πλησιάζαν...

«Ποιός νάνα τέτοια ώρα;» ψιθύρισε. Τα βήματα όλο και πλησιάζαν...

«Ποιός νάνα τέτοια ώρα;» ψιθύρισε. Τα βήματα όλο και πλησιάζαν...

«Ποιός νάνα τέτοια ώρα;» ψιθύρισε. Τα βήματα όλο και πλησιάζαν...

«Ποιός νάνα τέτοια ώρα;» ψιθύρισε. Τα βήματα όλο και πλησιάζαν...

«Ποιός νάνα τέτοια ώρα;» ψιθύρισε. Τα βήματα όλο και πλησιάζαν...

«Ποιός νάνα τέτοια ώρα;» ψιθύρισε. Τα βήματα όλο και πλησιάζαν...

«Ποιός νάνα τέτοια ώρα;» ψιθύρισε. Τα βήματα όλο και πλησιάζαν...

«Ποιός νάνα τέτοια ώρα;» ψιθύρισε. Τα βήματα όλο και πλησιάζαν...

ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΔΩΡΟ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ Η "ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ" ΤΟΥ 1933

Θαυμάσιος τόμος από 620 σελίδες.— 400 εικόνες.— «Η περιουσία της Μπέττυ». — «Ο Μάγος των Φιδιών». — «Ο Ειρηνικός». — «Ο Μουστάκιος». — «Ο Λιχουδάκης». — Διηγήματα, Ποιήματα, Αθηναϊκά, Έπιστολαί κτλ. κτλ.

ΤΙΜΑΤΑΙ: Δρ. 115 ὁ τόμος ραμμένος, καὶ δρ. 110 ἄρραφος. Ταχυδρομικά: διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν ὁ ραμμένος δρ. 15, ὁ ἄρραφος δρ. 5. Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. 35, εἴτε ραμμένος, εἴτε ἄρραφος.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ νέου 267ου Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις τοῦ ἐπιλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι 28 Φεβρουαρίου.

45. Δεξιόγραφος

Τοῦ Ἰνάχου θυγατέρα
Ποῦ ἔγινε ἀγελάδα,
Μὰ κ' ὡς θεὰ ἐλατρεύθη
Μακρῶ ἀπ' τὴν Ἑλλάδα,
Μὲ συγγραφεῖα ἐνόησε
Ἀρχαίο, ἱστορικό,
Κι' ἔτσι κατασκευάζεις
Σκουδαίο... γιατρικό!
Χαραυγὴ τ' Ἀπρίλη

46. Συλλαβογράφοι

Ἐν' ἄρθρῳ κ' ἓνα ἐπίρρημα
Ἐν βροῦν νὰ συννάωσῃς,
Μεγάλο κ' ἄμορφο ποῦλι
Μ' αὐτὰ θὰ φανερώσῃς.
Βραϊλιάνη

47. Στοιχειόγραφος

Σ' ἀγομί βάζω ἐμπρός
Ἐνα στοιχεῖο μονάχα,
Κι' ἐν' ὄρῳ ἱερῷ
Σοῦ λόγῳ—μὰ ποῦ τὰχα;
Πειραιωτάκι

48. Ἀναγραμματισκός

Τί εἶν' αὐτὸ ποῦ ἀσήκωτα
Πολλὰ ὄματα κάνει;
Μὰ τὰ στοιχεῖα τοῦ μέρδεψι,
Καὶ τοῦτο, μόνο φτάνει.
Ψυχρὸς ἀέρας νὰ φουθήσῃ
Καὶ νὰ παγώσῃ ὅλη τὴ φύση.
Μυστηριώδης

49. Πνευμαίς

+
+
+
+
****+****
*****+*****

Ὁμοεικότως ἐκ τῶν ἄνω: σύμφωνα, στοιχεῖον τῆς φύσεως, ἀρμονία, θεὰ, τύραννος ἢ ἅγιος, ἀρχαῖος μαθηματικός καὶ ἀστρονόμος. Οἱ σταυροὶ καθέτως: ἥρωες βασιλεῖς τῆς Ἀστικῆς. Χρῶσι Πεταλωδίτες

50. Κρυπτογραφικόν

1234567890 = Ὁμηραῖος βασιλόπαις
27520 = Ποτῶν
84820 = Ἀγρίων ἔδων
41520 = Ἀνάπανσις
575847 = Ἀρχαία πόλις
6864070 = Πόλις τῆς Ἑλλάδος
7870020 = Πικαρὸς τ. Ἑλλάδος
8488959 = Ὄρος Πελοποννήσου.
907259 = Κορὴ τ. Λαομέδοντος
06739520 = Ἀκόλουθος θεοῦ
Ρωμαϊκὸς Πιτσιρίκος

51. Ἐπιγραφή

Ο
ΝΟΥ
ΓΕΓΑΤ
ΚΕΕΝΟΣ
ΝΑΣΗΤΝΕ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

Ἄν Κιχώτις

52. Ἀκροσχητὴς ἐξ Ἀντιθέτων

Νὰ εὐρεθῶσιν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων τοιαῦτα, ὥστε τὰρχικά τῶν νάποταλῶν ἴξιωμα:
ἐλαφρὸς, ἡμερὸς, γόνιμος, ἀλλότριος, μέλας, φθινόπωρον, πηγῆς, τρυφερός
Ἀρρασταλάχτη

53. Γρίφος

Π Π θ α 1
Π Π θ α 1 1
οτ ο' θερ
Π Π θ α θ α 1 1
Π θ α 1
Κέρως Λέκας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 42

480. Ἀσωνίδας (λέων, ἴδας).—481. Λαύριον-αἴριον.—482. Τάρας-τάλας.—483. Μάτι τίμα.—484. Κιχρὸς παντὶ πράγματι (Ἡ ἀνάγνωσις ἐκ τῆς πρώτης στήλης κινεῖται εἰς τὸν τελευταῖον στίχον καὶ προχωρεῖ ματαιοφρονεῖδως).—485.

Π Ο Λ Ε Μ Η Σ 486. Τὸ κτεροῖσι εἶναι ῥώνον εἶναι
Η Σ Ι Ο Δ Ο Σ τὸ Τ: Τένε-
Δ Α Β Α Ρ Ο Ν οἶσμα, οἶσμα,
Τ Α Μ Ε Σ Ι Σ οἶτος, ὄρε-
Γ Ο Ρ Γ Ι Α Σ τὸς, ὄρε-
Σ Τ Ρ Α Β Ω Ν οἶτης.—487.

Ν-ΡΤ-ΜΝ=Ἐν ἀρετῇ μένει (Νόμισσος, Ρέα, Τυρταῖος, Μαροδόνιος, Ναός).
488. Ἡ ἰσχυρὸς ἐν τῇ ἐνώσει.—488. Ἴσχυρὸς πεποιθὸς ἐν δὴ τῇ καρδίᾳ ἐπὶ Θεῷ (εἰς τὴν καρδίαν, ἦθος ἐν οἴ, ἦτοι Κάρ, Αἰα ἐπὶ Θεῷ).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΔ'—65]

Πληρωμένη Καρδούλα, θέξον γιὰ τὴν γιορταῖα σου, τίς πὺ ἀγνές μου εὐχές.
Καρδιολέπτρα

[ΑΔ'—66]

Ἐπιτεμένο Θαλασσοπούλι=Κουτσοδόνη. Πνευματ. Ἀντιλογίας, ποῖα ἢ διδύμοις σας, νὰ σὰς στείλωμεν λίγα κουτόχορτο.
ΝΑΥΤΑΚΙ, ΣΙΖΑΡΙΟ

[ΑΔ'—67]

Σφιγξ=Νούλη Κουτσοδόνη. Αὐτὸ εἶναι πράγματι ἀνοήτορον!
Ἀνοήτορον

[ΑΔ'—68]

Ὅστιν περίπατο στὴ Γεωργική Σχολή, σὺν Πηροτροπέτῳ, καὶ τὸ νεράκι τοῦ ἀρκετὰ δροσρὸ πε ο' est pas? καὶ τί ἐντύπωση ἀποκόμισες ἀπὸ τὰ γουρουνάκια; (Ἀρκετὰ καθοστρημένο) Ταξιδιώτης

[ΑΔ'—69]

Με γὰρ καὶ χαρὰ τὸ 1934 Διαπλάσσοῦλα-ες. Ἰδιαίτερος: Ἀγραμπελή, Λυγαριά, Ρέλια, Ἀγνή, Πειραιωτάκι, Ἑσπ. Λόρδς, Σουζάννα, Ραποῦτιν, Ἀνιέζα, Ὀλόχαρη, Ἐξ. Ἀστέρι, Μυριάμ, Ρεαλιστή.
Πασχαλιά

[ΑΔ'—70]

Ὅτε δύναμαι κἄν νὰ φαντασθῶ ποῖα εἶθε, θέλιμα, ἐξαρτάται ἀπὸ τὴν θέλησιν σας νὰ σὰς μάθω.
ΣΜΟΛΕΡ

[ΑΔ'—71]

Γμαῖτε=Νίκος Βογιατζῆς; πάει καὶ τὸ κινουέριο ψευδώνυμο.

Ἀθηναῖος Φοιτητής

[ΑΔ'—72]

Καλή μου Ἀγνή, ἡ καρδούλα σου μὲ καταγοητεύει σ' εὐχαριστῶ πολὺ, Περμένω τώρα γράμμα σου.

Δουλουδένια Ὑπαρξίς

[ΑΔ'—73]

Γολιάθ, θέλιμα, Κερνία Κοόκλα, ἔλαθα καὶ σὰς εὐχαριστῶ. Θὰ πτεῖλω τετραδιάκι.

Δουλουδένια Ὑπαρξίς

[ΑΔ'—74]

Ἐδραμαί εἰς ὄλους-ες. Ἐσωγές τὸ Νέον ἔτος 1934. Δουλουδένια Ὑπαρξίς

[ΑΔ'—75]

Θίσιος Σαῖξση πρωτοπαίνογτας εἰς τὴν κίνησιν χάριτὰ ὄλους-ες. Ἰπτά-μενα Ἀετὲ, ἀπάρχον καὶ ἀετοὶ ποῦ θέν πετάνε; Μάμβεδ, Ρωμαῖος Ἀμλέτος

[ΑΔ'—76]

Θάνε Χ. ποῦ κατοικεῖς; Ἀπάντησε ταχυδρομικῶς. Δ/σις: Ἐ. Ἀργύρης, Ἰουλιανῷ 36, Ἀθήναι.

[ΑΔ'—77]

Ἀλληλογραφία μὲ Διαπλάσσοῦλα-ες. ἄνω τῶν 16 ἐτῶν, θὰ μ' εὐχαριστοῦσε πολὺ. Δ/σις: Σόνθιαν, Κτῆμα Πάφου (Κύπρου).
Σόνθια

[ΑΔ'—78]

Ἀλληλογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά μὲ ὄλους-ες. Δ/σις: Ναπολέωντα Παπούλιαν, Κόρινθος.
Ἄλλην Πίληρετῶν

[ΑΔ'—79]

Ἐἰς ὄλον τὸν Διαπλάσσοῦλον εὐχαριστοῦσε 1934. ἌΑΑΕΝ ΠΗΚΕΡΤΩΝ

[ΑΔ'—80]

Διαπλάσσοῦλα - Διαπλάσσοῦλας, τρισετυχημένο τὸν καινούργιο χρέον σὰς εὐχεται τὸ
Μακεδονικὸν Ἐπιτελθῆς